

ע"פ 4818/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 4818/16

כבוד השופט ע' פוגלמן
פלוני

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופטים נ' זלוצ'ובר, י' רז-לוי ונ'
פרידלנד) בתפ"ח 11-13-24997 מיום 19.5.2016

ט"ו בסיון התשע"ו (21.6.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד אורי דייג

בשם המבקש:

עו"ד עמרי כהן

בשם המשיבה:

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בן 6 שנים שנגזר על המבקש לאחר הרשעתו בעבירות מין במשפחה.

1. המבקש הורשע בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים נ' זלוצ'ובר, י' רז-לוי ונ' פרידלנד) בביצוע עבירות מין בבן משפחתו - בן אחותו, קטין יליד שנת 2007 (להלן: המתלונן). העובדות שלפיהן הורשע המבקש הן כדלקמן: החל מסמוך לאמצע שנת 2001 ועד סמוך לחודש יוני 2013, בימי שלישי בשבוע, נהג המבקש לאסוף מהצהרון את המתלונן ואת אחותו, קטינה כבת ארבע, אל ביתם או אל ביתו, ולשמור עליהם שעה שאמם הייתה

בעבודה. בסמוך לחודש מאי 2013 הרים המבקש את המתלון, שהיה באותה עת כבן 5 ומחצה, ולקח אותו לחדר השינה בביתו של המתלון. כאשר המתלון ישב על המיטה כיסה המבקש את עיניו באמצעות סדין, נעמד מולו, פתח את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו וקרבו לפיו של המתלון, וביצע בו מעשה סדום בכך שהכניס את איבר מינו לפיו של המתלון. במועד זה או במועד אחר במהלך התקופה האמורה, כשהיו בביתו של המתלון, השכיב המבקש את המתלון במיטה על בטנו וביצע בו מעשה מגונה בכך ששכב עליו, הצמיד בחוזקה את איבר מינו לישבנו של המתלון וכן נגע בישבנו באמצעות אצבעו מעל לבגדיו של המתלון. המבקש חדל ממעשיו בשל צלצול הטלפון בבית. כתוצאה ממעשים אלה נגרמו למתלון כאבים.

2. בגזר הדין עמד בית המשפט על נסיבותיו האישיות המיוחדות של המבקש, שהוא אדם דל המתקשה בביטוי עצמי והפגין מגיל צעיר קשיים במסגרות חיו השונות וביצירת קשרים חברתיים. לצד זאת צוין כי המבקש לא הביע חרטה על מעשיו; כי יש הכרח להרתיע מפני עבירות מין; וכי חלף זמן קצר מביצוע המעשים ועד להרשעתו ולגזירת דינו. על רקע זה גזר בית המשפט על המבקש עונש של 6 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; מאסר על תנאי, בתנאים שפורטו בגזר הדין; ופיצוי כספי למתלון בסך 30,000 ש"ח.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר - היא הבקשה שלפניי. לדברי המבקש, במקרה זה יש לעכב את ביצוע העונש עד להכרעה בערעור. הכרעת הדין מבוססת על שתי ראיות מרכזיות: האחת, עדותו של המתלון בפני חוקר הילדים; והשנייה, הודאתו החלקית של המבקש באשמה באחת מ-4 חקירותיו במשטרה. בפי המערער טענות לעניין שתי אלו. תחילה גורס המבקש כי בית משפט קמא שגה בהערכת מהימנות עדות המתלון. לדבריו, עדותו מעלה קשיים רבים, בין היתר בשל כך שאחיו של המתלון נפגע מינית על ידי אבי הקטינים שלוש שנים קודם לכן; ומשום שגם סבו של המתלון נגע באיבר מינו. אשר להודאת המבקש במשטרה - ששימשה כראיית הסיוע המרכזית - נטען כי מדובר בהודאה דלה ביותר מבחינת הפרטים שנמסרו בה; שנפלו פגמים בגבייתה; וכי בשילוב עם מאפייני אישיותו של המבקש - הסובל ממגבלות קוגניטיביות ואישיותיות - משקלה נמוך ביותר. לכך מוסיף המבקש כי שמיעת הערעור עלולה לארוך זמן רב; כי הוא היה משוחרר מרבית תקופת משפטו והתייצב לכל הדיונים בעניינו; כי אין לחובתו עבר פלילי; וכי כעולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו, מצבו הנפשי אינו יציב.

4. בדיון שנערך לפניי התנגדה המשיבה לקבלת הבקשה, שכן להשקפתה אין זהו ממן המקרים שבהם ערכאת הערעור תראה להתערב בממצאיו ומסקנותיו של בית המשפט המחוזי. לפיכך, ולפי אמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה, אין לעמדתה עילה לעיכוב ביצוע.

5. לאחר שעיינתי בבקשה והאזנתי לצדדים החלטתי לקבל את הבקשה. השיקולים שעל בית משפט לשקול בבואו להכריע אם לעכב עונש מאסר ידועים והם פורטו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000): חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שהושתה על הנאשם; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של הנאשם והתנהגותו במהלך המשפט; וכן נסיבות אישיות המיוחדות לכל נאשם ונאשם. אשר לסיכויי הערעור: מבלי לקבוע מסמרות נראה לכאורה כי הטענות ראיות לבחינת ערכאת הערעור ואם תתקבלנה הן עשויות להשפיע על ההכרעה (ע"פ 3435/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (20.5.2013)). המתלון עצמו לא העיד בבית המשפט ולפיכך נדרש בית המשפט לצפייה בחקירתו בפני חוקר הילדים. בהקשר זה די בכך שנזכיר את טענת המבקש כי בהיעדר התרשמות ישירה מן העד אין לערכאה הדיונית יתרון מובנה על ערכאת הערעור; וכי נוכח מיעוט התכנים שעלו מצד המתלון התקשה החוקר להעריך את מהימנותו (הכרעת הדין, עמ' 4-5). לעניין הראיה המרכזית השנייה, הודאת המבקש - במקרה זה נדרש בית המשפט לטענות זוטא שונות שהועלו. בין היתר נטען כי המערער הודה במעשים שלא

ביצע עקב לחץ מצד החוקר ובהיותו נמנה על קבוצת סיכון להודאות שווא נוכח אישיותו הדלה; וכן שלא תועדה השיחה בינו לבין החוקר. דברים אלה ראויים לבחינה וליבון. לצד זאת יש ליתן משקל לעברו הפלילי הנקי של המבקש; לכך שהיה משוחרר תקופה ארוכה והוא עודנו משוחרר בתנאים שקבע בית המשפט המחוזי, ולא נטען נגדו כי הפר איזה מתנאי השחרור; ולמצבו הנפשי והקוגניטיבי שעליו עמד בא כוחו. באיזון בין השיקולים השונים שוכנעתי – בפרט בשים לב לנתונים האישיים האמורים – כי חרף האינטרס בביצוע מידי של עונש המאסר (ע"פ 483/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.1.2013)) יש כאמור מקום לקבל את הבקשה.

סוף דבר: הבקשה מתקבלת. עונש המאסר בפועל יעוכב עד להכרעה בערעור. התנאים שעליהם הורה בית המשפט המחוזי יוותרו בעינם להבטחת התייצבות המבקש לשאת בעונשו אם יידחה ערעורו.

ניתנה היום, ט"ו בסיון התשע"ו (21.6.2016).

ש ו פ ט